

بیماری زنگ زرد گندم Puccinia striformis

علائم بیماری

در اواخر زمستان و اوایل بهار جوش های زرد رنگی به شکل خطوط مشخص و منظم بر روی برگها دیده می شوند . این جوش ها پس از تشکیل سنبله بر روی آنها نیز پدید می آیند و سطح گلوم ها را آلوده می کنند . بیماری در دمای ۱۰-۱۵ درجه سانتیگراد و رطوبت نسبی بالا شایع می شود و جوش ها سطح برگ و سنبله ها را می پوشانند . برگهای آلوده سرانجام زرد و خشک می شوند و از تعداد دانه ها در هر سنبله، وزن و مواد غذایی آنها به شدت کاسته می شود. همچنین جوش های تیره رنگی نیز بر روی برگ ها و غلاف آن ها به صورت خطی در دمای بالاتر از ۲۵ درجه در اواخر فصل رشد ظاهر می شوند.

این بیماری، که در اوایل بهار و در هوای خنک و مرطوب شایع می یابد باعث کاهش رشد و ضعف بوته ها، خشکیدگی پنجه ها و کوچک شدن دانه ها می گردد.

زیست شناسی

زنگ زرد گندم زمستان را به صورت اوردیوسپور و مسیلیوم روی علف های گندمیان و یا گندم های روییده از سال قبل گذرانده و با مساعد شدن شرایط محیطی شیوع پیدا می کند. اوردیوسپورهای زنگ زرد پس از قرار گرفتن روی برگ در صورت وجود شبنم و آب آزاد جوانه زده و لوله تندش آن از طریق روزنه به داخل برگ رشد کرده و از طریق تولید اندام مکفده با مواد داخل سلول تماس برقرار می کند و بالاخره با توسعه ریشه در فضای بین سلولی کلنی جدید قارچ، جوش ها و اوردیوسپورهای قارچ تشکیل می شود.

عوامل محیطی موثر در توسعه بیماری زنگ زرد عبارت است از:

۱- درجه حرارت و رطوبت مناسب

۲- وجود علف های هرز گندمیان

۳- ارقام حساس.

مدیریت تلفیقی بیماری

راهکار های موثر در کنترل بیماری زنگ زرد عبارتند از:

۱) کشت ارقام مقاوم و یا متحمل

۲) از بین بردن علف های هرز گندمیان

۳) استفاده بهینه از کودهای ازتی

۴) عدم کشت متراکم و کاهش دفعات آبیاری

۵) مبارزه شیمیایی:

الف) ضد عفونی بذور با سموم قارچکش توصیه شده

ب) سمپاشی به محض ظهور اولین علائم بیماری به صورت کانون کوبی با سموم توصیه شده توسط کارشناسان

گرد آورنده: مهندس رحیمه عامری